

Revista Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Zorile, Numarul 10

CUPRINS:

1. Reverența
2. Ilustrații Utilizate de Către Dumnezeu
3. Înaintarea Evangheliei
4. Bogățiile Nepătrunse Ale Lui Cristos
5. O Întrezarire a Puterii lui Dumnezeu
6. Rămânând Tari în Suferință
7. Căutându-l pe Dumnezeu în timpuri de încercare
8. Menținerea Integrității în Viața Zilnică
9. Întâlnindu-l pe Dumnezeu

REVERENȚA

„Frica de Domnul este începutul înțelepciunii.” — Psalm 111:10

Reverența a fost definită ca o teamă respectuoasă sau venerație. O atitudine umilă față de Dumnezeu și lucrurile sfinte. În primul rând și mai întâi de orice, aceasta trebuie să fie atitudinea fiecărui copil a lui Dumnezeu față de Creatorul Cel Atotînțelept, Tatăl Ceresc.

Psalmistul spune: „Dumnezeu este plin de măreție în sfatul sfinților și de temut pentru toți cei care stau în jurul Lui.” (Psalm 89:7) Aceasta este o calitate esențială pentru toți care doresc să se apropie de Dumnezeu în mod acceptabil, cu șansa să învețe de la El și de la căile Lui. Nimeni nu se poate apropia de Dumnezeu ca să învețe de la El și să primească primele elemente de înțelepciune de sus fără această calitate a reverenței.

Când Dumnezeu s-a arătat lui Moise din rugul aprins și Moise s-a apropiat, Domnul i s-a adresat: „Scoate-ți încălțăminte, căci pământul pe care calci este sfânt.” (Exod 3:5) Astfel a fost înfățișată importanța unei apropieri reverențioase de Marele Iehova.

În mod deosebit, noi trebuie să avem acest spirit când ne apropiem de Dumnezeu în rugăciune. Acesta este primul element în modelul de rugăciune pe care Isus l-a dat ucenicilor — „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfintească-se Numele Tău.” (Mat.6:9) Aceasta sugerează că unul din lucrurile pe care noi ar trebui să-l dorim mai presus de toate este ca Numele tatălui să fie „sfințit”, venerat, privit ca suprem de sfânt.

Numele lui Dumnezeu reprezintă caracterul Lui, alcătuit, după cum arată Biblia, din patru atribute cardinale — Înțelepciune, Dreptate, Iubire și Putere. Aceste atribute, deși apreciate într-o oarecare măsură de toți creștinii, se pot vedea clar în plinătatea lor când privim rezultatele planului divin al veacurilor; cu alte cuvinte, „privind ca într-o oglindă slava Domnului” 2 Cor.3:18

Dreptatea

Mai întâi, vedem calitatea dreptății manifestată în sentința dreaptă care a venit pe- te primii noștri părinți, și care a trecut în mod natural la toți copiii lor. „Toți mor în Adam” (1 Cor.15:22) Acest atribut devine remarcabil de proeminent când înțelegem că înainte să se poată face ceva pentru omenire, înainte ca iubirea lui Dumnezeu să poată ajunge la omenire, dreptatea trebuia satisfăcută. Și așa se face, că un alt om perfect care să fie dornic să-și dea viața sa perfectă, necondamnată, a fost privilegiat să apară. Domnul nostru Isus a fost dornic să facă acest lucru. Așa spune Pavel, „Omul Isus Cristos s-a dat pe sine Însuși ca un preț de răscumpărare pentru toți.” 1 Tim.2:5,6

Din nou, Isus ne spune: „Trupul Meu ... Îl voi da pentru viața lumii.” (Ioan 6 :51) Aceasta face posibilă, eliberarea din moarte a lui Adam și a tuturor celor condamnați în El.” Pavel spune: „Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților.” (1 Cor.15:21) Cât de potrivit este ca noi să căutăm să adorăm această calitate a dreptății în caracterul lui Dumnezeu, având reverență pentru fiecare manifestare a ei în relația Domnului cu noi sau cu alți copii de-ai Săi.

Iubirea

Calitatea iubirii, deși a existat totdeauna la Dumnezeu, a fost în special manifestată prin venirea lui Isus și lucrarea pe care El a făcut-o pentru noi

ca Agent al Tatălui. După cum spune Ioan, „în aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu”. (1 Ioan 4:9) Iubirea lui Dumnezeu a fost întodeauna o parte integrantă din caracterul divin, „căci Dumnezeu este dragoste”.(v.8) Este însăși esența Ființei Lui, și aceasta se poate vedea prin șirul nesfârșit de plăceri și bucurii revărsate peste creaturile Sale loiale și ascultătoare pe diferitele planuri de viață. Dar încă nu apăruseră niciodată împrejurările care să facă necesar ca iubirea lui Dumnezeu să opereze la un mare cost pentru El Însuși.

Ioan ne spune că a venit timpul ca iubirea lui Dumnezeu să se manifeste când Isus a venit în lume — „căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiul ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. (Ioan 3:16) Putem iubi pe cineva cu adevărat în împrejurări care nu cer sacrificiu, dar apoi poate veni o vreme când trebuie să se facă un mare sacrificiu pentru ca iubirea aceia să continue. Un asemenea moment s-a ivit în experiența Tatălui Ceresc, când, la timpul potrivit, „El a trimis pe Fiul Său” pentru răscumpărarea noastră. Gal.4:4

Puterea

E totdeauna posibil pentru cei cu mintea înclinată spre reverență să vadă universul material a lui Dumnezeu. Este cu adevărat minunat felul în care este aranjat — toate lucrurile fiind susținute „prin cuvântul puterii Sale” (Evrei 1:3). Dar în legătură cu ducerea la îndeplinire a planului divin, puterea va fi manifestată în mod deosebit prin stabilirea împărăției și a domniei toiagului de fier, a trezirii din morți și a restabilirii miliardelor de oameni.

Înțelepciunea

În cele din urmă, când marea lucrare a mântuirii va fi realizată, la încheierea Vârstei Milenare, înțelepciunea lui Dumnezeu va străluci în toate aspectele ei și oamenii vor cânta „mari și adevărate sunt lucrările Tale... drepte și adevărate sunt căile Tale.” (Ap.15:3)

Chiar și nimicirea celor incorigibili de la sfârșitul Vârstei Milenare va fi privită ca un act de înțelepciune, provocând reverență în toate creaturile Sale. „Și vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea,... și vor fi un dezgust pentru orice făptură.” (Isaia

66:24) Această ultimă propoziție sugerează aprobarea acțiunii din partea oamenilor ca fiind o manifestare a înțelepciunii, dreptății, iubirii și puterii infinite a lui Dumnezeu. După cum s-a precizat deja, toate acestea se includ în rugăciunea pe care Domnul nostru a dat-o ucenicilor, „Sfințească-se Numele Tău”. Cât de potrivit este pentru tot poporul Domnului să dorească și să se roage să vină timpul când Numele lui Dumnezeu, caracterul Său sfânt va fi apreciat în mod convenit de către toate creaturile Sale! „Numele Său este sfânt și înfricoșător.” Ps.111:9

Închinarea

Este convenit ca noi să avem reverență profundă pentru Tatăl Ceresc, adăugând credinței noastre, calitatea de pioșenie. (2 Petru 1:6) Este la fel de important să avem reverență pentru Domnul Isus, agentul activ al Tatălui în toate lucrările Sale e har. „Și fiindcă este Domnul tău, adoră-l.” (Psalm 45:11) Este evident că nu poate fi închinare fără reverență. Și este plăcerea Tatălui ca „toți oamenii să cinstească pe Fiul, cum cinstesc pe Tatăl.” Ioan 5:23

Noi ar trebui să ne apropiem de viața și învățăturile lui Isus cu multă reverență. Noi ar trebui să căutăm să înțelegem tot ce a spus și a făcut El în lumina planului divin, amintindu-ne că noi suntem chemați să-l urmăm, să-l copiem, dacă vrem să fim cu El în faza cerească a împărăției. Tot cuvântul lui Dumnezeu conține caracterul și lucrarea Învățătorului nostru, deci trebuie tratat cu reverență, nu cu ușurință.

Atitudinea potrivită care ne va aduce favoarea lui Dumnezeu și ne deschide Cuvântul Adevărului este sugerat de cuvintele Domnului prin profet: „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel care suferă și are duhul mâhnit, spre cel care tremură la cuvântul Meu.” (Isaia 66:2) De aceea, toți dintre copiii lui Dumnezeu caută în mod convenit să aibă multă reverență pentru fiecare parte sau element al Cuvântului lui Dumnezeu, venind în mod continuu la El în rugăciune pentru ca să putem umbla în lumina Adevărului Său și să căutăm să ne sfințim.

Recunoștință

Și în final, ca parte a cultivării spiritului recunoștinței pentru Tatăl Ceresc și Isus, și pentru tot ce au să ne spună prin revelația care ne-a fost dată, noi

trebuie să avem reverență totdeauna pentru providențele Lui pentru noi, în special pentru providențele Sale pentru noi ca noi creaturi în Isus Cristos. Noi avem asigurarea că toate lucrurile (atât binecuvântările, cât și disciplinările) sunt rezultatul operării înțelepciunii, dreptății, iubirii și puterii. Binecuvântările care ne vin în asemenea abundență ar trebui să fie primite cu reverență și să fie folosite pentru progresul nostru în calea îngustă.

Chiar binecuvântările Sale pământești din mâna Sa trebuie să fie primite cu reverență, fără egoism, în conformitate cu voia Sa, și folosite pe cât posibil în serviciul Său. Când vin disciplinările, încercările și dificultățile, și acestea trebuie primite, nu într-un spirit de revoltă, de plângere, ci cu reverență, în supunere, cu o dorință sinceră de-a cunoaște de ce sunt permise aceste lucruri și ce lecții vrea Domnul ca noi să învățăm din ele.

Astfel, pe măsură ce trec anii în Scoala lui Cristos, învățăm că reverența pentru Domnul nu este numai începutul înțelepciunii, dar și mijlocul și sfârșitul ei. Ne dăm seama că cu cât ajungem să cunoaștem mai mult despre Dumnezeu și căutăm să-L urmăm pe Domnul Isus, cu atât mai mult cunoaștem marele plan care se duce la îndeplinire, și toate experiențele și lecțiile care ne vin în fiecare zi, toate lucrează pentru binele nostru. Astfel, cu cât le vedem mai vrednice de reverența noastră, cu atât vom dori mai mult ca această calitate a reverenței să fie îngravată în inimile noastre.

Mai departe, este adevărat a spune că Domnul nostru are reverență supremă pentru Tatăl Său. Dumnezeu Însuși are respect pentru legile Sale perfecte și pentru creaturile Sale inteligente, și este cu adevărat îndurerat dacă una dintre ele este pângărită cu păcat. El apreciază fiecare calitate adevărată și nobilă pe care copiii Săi o posedă, în special dacă ei se străduiesc sincer să urmeze în urmele Lui. Așa deci, reverența noastră pentru lucrurile care sunt sfinte e doar o trăsătură de caracter exemplificată în mod perfect în Isus.

Cât de bucuroși suntem să cunoaștem că acest spirit al reverenței, pe care îl au acum copiii lui Dumnezeu ai Veacului Evanghelic, se va extinde la toată omenirea în împărăție. Ioan a scris „Cine nu se va teme (nu va avea reverență) de Tine, și cine nu Te va slăvi? Căci numai Tu ești sfânt și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta.” (Ap.15:4) Din nou, profetul spune: „Căci de la răsăritul soarelui (începutul Zilei Milenare) până la asfințit (încheierea vârstei) Numele Meu va fi mare între popoare.” (Mal.

1:11) „Atunci, de la apus se vor teme de Numele Domnului și de la răsăritul soarelui.” (Is.59:19) „Tot ce are sufl are să laude pe Domnul”. (Ps.150:6)

ILUSTRAȚII UTILIZATE DE CĂTRE DUMNEZEU

„Se va întâmpla în zilele din urmă, că muntele casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor și toate popoarele se vor îngrămădi spre el.” — Isaia 2:2

În timpul când națiunea Israel era o împărăție sub autoritatea lui Dumnezeu, împărații fiind așezați pe „scaunul de domnie al Domnului” (I Cron. 29:23), centrele de guvernare ale poporului erau așezate pe un munte — Muntele Sion din Ierusalim. De pe acest munte, Domnul împărățea peste popor. Cât de potrivit este, prin urmare, că Biblia se referă la împărăția lui Cristos ca fiind „muntele casei Domnului.” — Mica 4:1

Munții întotdeauna ocupă o poziție însemnată în raport cu terenul din jur, și, din acest punct de vedere, în mod potrivit ilustrează împărății sau guverne, în poziții dominante asupra popoarelor. Astfel, profeția care vorbește de „muntele casei Domnului” ce este întemeiat ca „cel mai înalt munte”, ilustrează foarte minunat faptul că împărăția lui Cristos va prelua control asupra tuturor popoarelor pământului, că „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său.” — Apoc. 11:15

„În inima mărilor”

Ca răspuns la întrebările ucenicilor despre întoarcerea Sa și sfârșitul veacului, Isus a zis că atunci „va fi strâmtorare printre popoare”, că „oamenii își vor da sufl etul de groază, în așteptarea celor ce vor veni pe pământ” (Luca 21: 25, 26). Ulterior El a ilustrat acest lucru asemănând aceste condiții de necaz cu urletul mării și al valurilor.

Mult înainte ca Isus să rostească această profeție, David a scris profetic despre același timp, adresându-se poporului Domnului: „De aceea nu ne temem chiar dacă s-ar răsturna pământul și s-ar zgudui munții în inima mărilor, chiar dacă valurile mării ar urla și ar spumega și s-ar ridica până acolo încât să se cutremure munții.” — Ps. 46:2, 3

Cel care a auzit vreodată zgomotul clocotitor de glasuri ce iese dintr-o mulțime agitată de oameni va identifica deodată asemănarea zgomotului cu cel al valurilor mării. Și ce simbol însemnat este acesta al manifestărilor mondiale de astăzi. Masele de oameni, într-o permanentă cerere a revendicărilor, fac proteste zgomotoase pentru obținerea drepturilor lor reale, având ca rezultat faptul că în secolul trecut multe din împărățiile puternice ale pământului au fost zguduite „în inima mărilor” — adică, predate în mâinile maselor. Niciând înainte în experiența omului n-a fost, într-un timp atât de scurt, o așa răsturnare a împărățiilor lăsând lumea într-o condiție de haos crescând.

Biblia utilizează pământul însuși pentru a ilustra o societate mai mult sau mai puțin stabilă. Astfel, precum a prezis profetul, fiindcă „munții” sunt zguduți în inima mărilor, pământul simbolic este însuși mișcat.

Fiare - Guverne

În multe cazuri limbajul figurat al Bibliei se aseamănă cu modul de expunere folosit de către om. De-a lungul secolelor, fiare de un tip sau altul au fost folosite pentru a simboliza împărății sau guverne. Leul culcat era un simbol al dreptului faraonului de a governa asupra Egiptului antic. Astăzi avem leul britanic, ursul rusesc, șarpele chinezesc și vulturul american.

În același fel Domnul utilizează fiare pentru a reprezenta împărății sau guverne. În capitolul șapte al profeției lui Daniel sunt înfățișate patru fiare, reprezentând patru împărății și studenții profeției le identifică ca fiind Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Profetul spune despre fiara romană că a văzut-o călcând în picioare și sfâșiind „tot pământul” (vs. 23). Ce ilustrație clară este aceasta, a unui guvern egoist și nemilos, abuzând de oamenii de sub stăpânirea sa și luându-și în posesiune resursele lor pentru săvârșirea propriilor scopuri egoiste!

Este important să remarcăm, în legătură cu limbajul simbolic al Bibliei, că nu orice simbol dat este întotdeauna folosit să transmită aceeași idee. Am observat deja că apa într-o situație poate fi folosită să reprezinte o putere de curățare, și în alta să transmită gândul energiei dătătoare de viață.

Astfel, pe când în Daniel 7:4 leul este folosit să ilustreze imperiul antic babilonian, Apostolul Petru a scris: „potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.” — I Pet. 5:8

Iarăși, în Isaia 35:8, 9, înfățișând condițiile favorabile ce vor exista în decursul veacului viitor când „calea sfințeniei” se va deschide pentru oameni, profetul a scris: „nu va fi nici un leu și nici o fiară hămesită nu va merge pe ea, ci cei răscumpărați vor umbla pe ea.” Aici fiarele sunt folosite să ilustreze toate influențele devorante și distrugătoare de care omenirea va fi apărută în decursul Veacului Împărăției, în timp ce se vor întoarce la perfecțiune de viață.

Pomul vieții

În ultimul capitol al Apocalipsei binecuvântările oamenilor, prin intermediul împărăției lui Cristos, sunt ilustrate printr-un „râu” care iese „din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.” Se spune că pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, dând rod în fiecare lună. Se spune că frunzele aceluia pom sunt „pentru vindecarea neamurilor” (vs. 1, 2). Cât de minunat reprezintă acest lucru împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu de a binecuvânta „toate familiile [sau națiunile] pământului! — Gen. 12:3

În Psalmul 1:1-3 citim: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori; ci își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui. El va fi ca un pom sădit lângă niște pâraie de apă, care își dă rodul la timpul său și a cărui frunză nu se veștejește; tot ce începe, duce la bun sfârșit.” Aici pomul este folosit să simbolizeze o persoană evlavioasă care își găsește plăcerea în legea Domnului.

Nu încercăm acum să explicăm toate simbolurile folosite în Biblie. Pentru a face aceasta, ar fi necesară o carte mai mare decât Biblia însăși. Încercăm doar să prezentăm câteva din principiile fundamentale pentru o înțelegere a simbolisticii Bibliei, aplicarea cărora ne va ajuta în studiul Cuvântului. Și în această privință să reținem unul dintre lucrurile importante, că n-ar trebui să facem interpretări arbitrare asupra oricărui limbaj figurat folosit în Biblie.

Dacă Biblia însăși nu explică semnificația unui simbol anumit atunci trebuie cu atenție să ținem seamă de principalele sale caracteristici și, în armonie cu elementele cunoscute ale Adevărului cu care acesta poate fi asociat, să căutăm cu umilință să înțelegem gândul Domnului despre acest lucru. Este bine, de asemenea, să reținem că simbolistica Bibliei este folosită să ne ofere o înțelegere mai clară a gândurilor lui Dumnezeu, nu să ascundă aceste gânduri de noi.

Spunând aceasta, nu trecem cu vederea declarația lui Isus către ucenicii Săi că motivul pentru care vorbea oamenilor în pilde era să-i împiedice pe necredincioși de a înțelege învățăturile Sale (Mat. 13:10, 11). Chiar aceste pilde, când erau explicate ucenicilor, le dădea posibilitatea — și ne ajută pe noi — să înțeleagă multe amănunte ale planului Divin al Veacurilor mult mai clar decât ar fi fost posibil altfel.

Cetatea sfântă

Acest studiu concis despre stilul limbajului și ilustrațiile pe care Domnul le folosește, a ajutat, credem noi, să zugrăvească minților noastre faptul încurajator că El are un plan ce s-a desfășurat de-a lungul veacurilor, ce va atinge o desăvârșire glorioasă în binecuvântarea tuturor oamenilor cu viață. Probabil că o încheiere potrivită ar fi acea ilustrație minunată a împărăției lui Cristos prezentată nouă în Apocalipsa 21:1-5: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai este. Și am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și am auzit un glas tare, care venea din cer, zicând: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Cel care stătea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate noi.” Și a spus: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt sigure și adevărate.”

ÎNAINȚAREA EVANGHELIEI

Toți creștinii vor încuviința fără îndoială că de la Cincizecime Dumnezeu alege dintre neamuri „un popor pentru Numele Său” (Fapte 15:14). Aceștia sunt Biserica Sa, o clasă care vor avea parte de o mântuire cerească și, la înviere, vor fi „totdeauna cu Domnul” (I Tes. 4:17). Mai departe, majoritatea creștinilor vor fi de acord că cei care nu au auzit de unicul nume „sub cer...dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12), nu vor fi din această clasă cerească, „Biserica celor întâi-născuți” (Evr.12:23). Condițiile acestei Chemări Înalte sunt că doar acei care suferă cu adevărat împreună cu El vor fi „slăviți împreună cu El”. (Rom. 8:17) Prin urmare, Pavel spune: „Dumnezeu a binevoit să mântuiască pe cei care cred, prin nebunia predicării” (I Cor. 1:21) Iarăși, El spune: „credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu.” — Rom. 10:17

La început pare straniu că răspândirea mesajului Evangheliei de-a lungul secolelor a înfruntat atât de multe obstacole. Anunțarea veștilor bune a avut multe piedici. Chiar mesajul Evangheliei a fost interpretat greșit și organizarea Bisericii s-a corupt în mod regretabil. S-a învățat că toți cei care nu devin membri ai Bisericii, corpul lui Cristos, vor fi pierduți pe vecie și că viața prezentă este unica ocazie de a auzi și a crede mesajul mântuirii.

Aceia care au început să înțeleagă ceva din Adevăr așa cum este el în Isus, știu că mântuirea aparține Dumnezeului nostru. Realizarea cu succes a planului de mântuire este responsabilitatea Sa și a Fiului Său preaiubit. Adunarea Bisericii, urmată de binecuvântarea lumii în Împărăția lui Mesia se va împlini prin puterea divină — „domnia va fi pe umărul Lui.” — Isa. 9:6

Cunoscând acest lucru, noi suntem pregătiți să vedem că în acest veac calea spre viață a fost, precum a declarat Învățătorul că va fi, o cale „îngustă”, cu o poartă strâmtă ca intrare pe acea cale (Mat. 7:14) Este o cale spre viață, greu de găsit, de intrat și de-a înainta pe ea, condițiile fiind de așa fel încât să pregătească și să probeze o clasă specială pentru „slavă, cinste și neputrezire.” — Rom. 2:7

Aceasta este în deplin acord cu cuvintele apostolului: „împrejurările în care sunt s-au întors mai degrabă spre înaintarea Evangheliei” (Fil. 1:12) Astfel le-a scris Pavel fraților săi iubiți în Filipi — celor care ținuseră legătura cu el de-a lungul anilor, din ziua când venise la ei cu Cuvântul vieții. Ce „împrejurări” erau acestea? Timp de mulți ani, s-ar părea, Pavel avusese libertatea să călătorească din loc în loc vestind mesajul Domnului. Aceste eforturi erau deseori binecuvântate din plin de grupuri care erau dornice să audă mesajul. Domnul i-a acceptat pe aceștia și i-a adus în relație cu El Însuși, îndreptățindu-i și aducându-i în familia Sa prin conceperea de spirit sfânt.

Apostolul s-a confruntat cu multă opoziție în lucrarea sa. A trebuit să treacă prin mari suferințe, jertfiri și greutăți. Modul în care Domnul a binecuvântat eforturile sale a compensat pe deplin încercările căii. Către tesaloniceni el a zis: „Cum putem noi oare să mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu cu privire la voi, pentru toată bucuria pe care o avem din partea voastră înaintea Dumnezeului nostru?” — I Tes. 3:9

Cât de diferite erau împrejurările sale pe timpul când scria epistola către filipeni! El era prizonier în Roma, în orice clipă așteptând să fie chemat la tribunal înaintea guvernatorului, libertatea îi era mereu restrânsă. O binecuvântare care Domnul i-o acordase, totuși, era faptul că prietenii lui puteau să-l viziteze (Fapte 28:30). Pe lângă acest fapt, unii dintre străjeri, care se schimbau la câteva ore, manifestau interes și primeau Evanghelia, astfel încât chiar și în „casa Cezarului” se întâmpla să fie sfinți. — Fil. 1:13; 4:22

Cu ochiul credinței Pavel putea vedea dincolo de aceste condiții nefavorabile din afară, și putea spune: „împrejurările în care sunt s-au întors mai degrabă spre înaintarea Evangheliei.” Biserica din Roma era încurajată de credincioșia lui Pavel spre un zel mai mare în serviciul Domnului. Astfel experiența aparent nefavorabilă a lui Pavel a fost dată spre binele lui și pentru înaintarea lucrării Domnului. — vs. 13, 14

O altă întâmplare aparent neprielnică ce a luat crat pentru înaintarea Evangheliei a fost alungarea evreilor din Roma de către Guvernatorul Claudiu. Acvila și Priscila au fost forțați printr-un decret să plece de acasă și probabil se ocupau cu o afacere mică ca făcători de corturi. Cu siguranță, din punctul lor de vedere aceasta era o experiență apăsătoare și neprielnică, dar una care a avut ca rezultat înaintarea Evangheliei.

Providența divină acționând de partea lui Acuila și a Priscilei și, călăuzind o aparentă nenorocire, i-a condus pe ei în Corint. Aici i-a găsit Apostolul Pavel (Fapte 18:1-3), și peste scurt timp un frate și o soră consacrată au fost adăugați la familia Domnului, pe care el îi laudă pentru serviciul generos de după aceea. — Rom. 16:3

Examinând scrierile despre necazurile, piedicile și descurajările acelor angajați în serviciul Domnului de-a lungul Veacului Evanghelic, nu putem oare vedea că acele experiențe au fost date de către Domnul și Capul nostru să lucreze spre înaintarea Evangheliei? Acestea nu întotdeauna au manifestat rezultate vizibil bune, dar cu siguranță au produs roadele pașnice ale dreptății în slujitorii Domnului care au fost instruiți cum se cuvine prin aceste experiențe aparent neprielnice. Apostolul în altă parte redă semnificația acestui lucru: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne conduce totdeauna în carul lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui.” — II Cor. 2:14

Cuvântul Domnului, prin profet, conține aceeași asigurare mângâietoare. „Cuvântul..., care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face ce Îmi este plăcut și va împlini lucrul pentru care l-am trimis” (Isa. 55:11). Chiar în propriile greutăți sau dezamăgiri, în legătură cu lucrarea Domnului, nu putem privi înapoi și vedea cât de des aceste lucruri au fost pentru înaintarea Evangheliei?

Învățătorul nostru, când a trimis pe urmașii Săi pentru marea lucrare a Veacului, le-a dat un motiv de încredere. El a zis: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele” (Mat. 28:18, 19). În timp ce răspândim veștile bune, cât de încurajator este faptul de a cunoaște că Cel care călăuzește și conduce lucrarea are „toată autoritatea” în cer și pe pământ! Fără îndoială, toate lucrurile pot fi făcute să aibă ca rezultat înaintarea Evangheliei.

Fie ca nicicând să nu fim descurajați sau deprimați, de succesul aparent al dușmanului. Fie ca prin credință să cerem asigurarea inspirată a apostolului: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne conduce totdeauna în carul lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui.”

BOGĂȚIILE NEPĂTRUNSE ALE LUI HRISTOS

„Da, mie, cel mai mic dintre toți sfinții, mia fost dat harul acesta să vestesc printre neamuri evanghelia bogățiilor nepătrunse ale lui Hristos.” — Efeseni 3:8

Bogățiile au fost întotdeauna dezirabile pentru omul decăzut. Un motiv este că orice ființă umană va fi binecuvântată în acest fel în împărăția lui Dumnezeu. În Eden, tatăl Adam a posedat bogății materiale, valoare morală și spirituală, putere și influență din belșug; precum psalmistul declară: „L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrările mâinilor Tale; toate le-ai pus sub picioarele lui.” — Ps. 8:5, 6

Bogățiile pământești au fost pierdute prin păcat și prin îndepărtarea omului de Creatorul său. Totuși, în sărăcia condiției sale căzute, omenirea are încă o dorință înnăscută de a poseda și de a se bucura de atâtea bunuri pământești câte poate să agonisească.

Analizând chestiunea, vedem că toate afacerile omenești, fie în domeniul comerțului, artei, fie orice ocupație în viață, sunt cu scopul consolidării bogățiilor materiale; sau bogățiilor în sensul poziției sociale, onoarei, influenței, puterii. În perioade diferite — în special în decursul secolului al nouăsprezecelea — se răspândeau vești cum că se descoperise aur în anumite locuri, și îndată se isca o goană nebună, oamenii îndurau de bună voie greutăți de nedescris, ca să ajungă primul în zonă și să acapareze partea leului din comoara ascunsă.

Această dorință omenească înnăscută de a poseda și de a se bucura de lucrurile bune a fost în mare măsură prost îndrumată și controlată de către Satan. De șase mii de ani, omul a urmat cu supușenie legea egoismului Adversarului. Prin urmare, în starea lui căzută, omul „nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate.” — Rom. 8:7

Planul măreț de mântuire rânduit de Tatăl Ceresc include, în timpul miei de ani viitoare a împărăției lui Mesia, o eliberare a omenirii din această

stare disperată, când inima „de piatră” a omului va fi luată și i se va da o inimă „de carne” (Ezech. 11:19). Înainte de a sosi acest timp, o mare ocazie a fost dată unora [Biserica] să fie ridicați din sărăcie și să devină nespuse de bogați. Referitor la Cristos este scris: „El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (II Cor. 8:9) De aici textul nostru vorbește despre „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos.” Acestea au fost descrise ca „bogății mai presus de descoperirea puterii omenești.”

Omul petrece mulți ani în muncă grea și râvnă mintală pentru a căuta să obțină bogății. Dar bogățiile în care intră creștinul prin credință sunt bogății care nu pot fi căutate prin eforturile lui proprii, forță umană sau muncă grea, ci vin ca un dar. Prin îndreptățire și consacrare lui Dumnezeu, noi am fost încorporați în Cristos și Pavel declară că în Cristos sunt „ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii.” — Col. 2:3

Comorile înțelepciunii și ale cunoașterii

Aceste comori ale „înțelepciunii și ale cunoașterii” ne arată că prin Cristos putem deveni urmași ai unei moșteniri mari și veșnice — „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos” (Rom. 8:17). Cu toate acestea, ni se arată de asemenea că viitoarele bogății ale slavei cerești depind de faptul cum demonstrăm a fi administratori credincioși a ceea ce Domnul ne-a încredințat în viața prezentă. Precum a zis Învățătorul: „Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?” (Luca 16:11) „Adevăratele bogății” acum împărțite celor credincioși cuprind o cunoștință a Adevărului — comorile înțelepciunii și ale cunoașterii — sau, două cum Pavel le numește în altă parte, „adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu.” — Rom. 11:33

Bogățiile veșnice din ceruri sunt de asemenea „nepătrunse” prin aceea că ele nu pot fi dobândite prin eforturi omenești, ci printr-o conformitate credincioasă la voința lui Dumnezeu, îngăduindu-I Lui să lucreze în noi pentru a-Și face buna Sa plăcere. „Darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică” (Rom. 6:23). Tot așa, moștenirea cerească — deși dintr-un punct de vedere o răsplată a credinței — este darul lui Dumnezeu prin Isus Cristos Domnul nostru. După cum spune poetul, „Ne-ai chemat la o stare pe care n-am putea-o niciodată câștiga prin merit.”

Înțelegând că Tatăl și Răscumpărătorul nostru au pregătit să reverse celor chemați din acest Veac Evanghelic astfel de bogății nemărginite ale harului Său, ce fel de oameni ar trebui să fim noi, „printr-o purtare sfântă și evlavioasă?” (2 Pet. 3:11) Precum Pavel a îndemnat Biserica, să ne rugăm unul pentru altul, ca să putem umbla într-un chip vrednic de chemarea la care suntem chemați (Efes. 4:1); căutând a deveni „bogați în credință” (Iacov 2:5); bogați în har; bogați în înțelepciunea și cunoștința lui Dumnezeu; gândindu-ne la cele de sus, căci unde este comoara noastră, acolo vor fi și inimile noastre. — Col. 3:1-3; Mat. 6:21; Apoc. 3:18

O ÎNTREZĂRIRE A PUTERII ÎMPĂRĂȚIEI

„Atunci l-au adus un demonizat orb și mut; și Isus l-a vindecat, încât cel mut vorbea și vedea.” — Matei 12:22

Când Isus și-a început misiunea s-a scris că El „a făcut acest început al semnelor...Și-a arătat slava.” — Ioan 2:11

Când planul divin de mântuire este înțeles în mod potrivit, vedem că Isus a venit în lume nu doar să ofere o jertfă pentru păcat, ci a făcut posibil pentru toți cei care se întorc de la păcat să-I accepte lucrarea de ispășire făcută pentru ei. Aceștia trebuie să se consacre lui Dumnezeu prin El, pentru a fi făcuți părtași unei chemări cerești și, dacă sunt credincioși, să primească „o moștenire nestricăcioasă și nepătată și care nu se poate veșteji” (1 Pet. 1:4). El a venit de asemenea să facă o lucrare care va anula complet consecințele domniei păcatului și a morții, care au intrat în lume prin neascultarea unui om (Rom. 5:12). Citim: „Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților.” — I Cor. 15:21

Această înviere a miliardelor de morți din rasa lui Adam trebuie să aibă loc, conform Bibliei, în „ziua de pe urmă”. Isus a confirmat ideea corectă a cuvintelor Martei când a zis cu privire la fratele ei: „Știi că va învia în ziua de pe urmă.” (Ioan 11:24) De la cădere, omenirea a trecut prin șase zile mari câte o mie de ani fiecare, sub blestem, domnia păcatului; și a șaptea sau ultima zi a săptămânii mărețe este mia de ani a împărăției lui Mesia, atunci când acest blestem al păcatului și morții va fi înlăturat.

Lucrarea de înviere ce va avea loc atunci implică nu numai o trezire din morți, ci include și faptul că omul va fi ridicat la starea perfectă de la care a căzut în persoana tatălui Adam, o ridicare spre perfecțiunea naturii umane pierdută prin păcat. Acest gând se conține în cuvântul grecesc anastasis, tradus înviere. Aceasta înseamnă un proces de a fi făcut drept conform regulii. De aici, ziua de pe urmă sau ziua de o mie de ani a împărăției lui Mesia este numită de Apostolul Petru „timpurile de înviorare” atunci când paradisul pământesc, pierdut prin neascultarea unui om, va fi restabilit . — Fapte 3:19-21

Această lucrare este ilustrată într-o minune interesantă realizată de Învățătorul nostru și relatată în Matei 12:22. Cu greu ne-am putea imagina o nenorocire mai mare: un om orb și mut, posedat de un demon. Toți care vedeau această creatură sărmană spuneau cu siguranță că starea sa era una fără speranță, că el nu putea fi vindecat chiar de cel mai îndemânatic medic. Tot așa, unele dintre cele mai rezonabile păreri printre oameni, incluzând unii dintre poeții și filozofii lumii, au spus despre om că, această stare este una fără speranțe; că nici efortul individual, nici colectiv, nu pot să scape omul din starea lui căzută sau chiar să producă condiții sociale și morale fericite pe pământ.

La timpul potrivit, Isus a venit pe pământ și a vindecat demonizatul orb și mut. Biblia învață că Isus trebuie să vină iarăși — nu să ajute pe cineva nefericit de ici sau de acolo, ci — să ajute și să elibereze toată omenirea. El vine a doua oară, nu ca om pe pământ, ci ca Domnul slavei, o ființă divină glorioasă, care-și exercită toată puterea în cer și pe pământ. Toată omenirea — dominată de șase mii de ani, mai mult sau mai puțin de spiritul marelui Adversar, Satan — va fi adusă de sub puterea lui: el va fi legat pentru o mie de ani. — Apoc. 20:1, 2

În plus, orbirea spirituală cauzată de către „dumnezeul veacului acestuia” va fi înlăturată din mințile oamenilor (2 Cor. 4:4; Isa. 35:5), și limbile de atâta timp mute, nu vor mai tăcea, ci vor da glas laudelor lui Dumnezeu, proclamând scopurile Sale îndurătoare. Isaia a descris condițiile când toate sistemele de persecuție și robia satanică sunt răsturnate și spune: „Tot pământul se bucură acum de odihnă și de pace; oamenii izbucnesc în cântece de veselie” (Isa. 14:7) Iarăși el spune: „Cântați, ceruri!...răsunați de veselie, adâncimi ale pământului! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților, și voi, pădurilor, cu toți copacii voștri!” (Isa. 44:23) Și din nou: „așa va face Stăpânul, Domnul, să răsară dreptatea și lauda, în fața tuturor popoarelor.” — Isa. 61:11

Stăruind în ruga pentru vindecarea neputințelor spirituale (Ps. 103:3), să ne amintim atunci când ne rugăm „vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”, de vindecarea marelui Medic de care vor beneficia toți oamenii. — Mat. 6:10

RĂMÂNÂND TARI ÎN SUFERINȚĂ

„Dar el i-a răspuns, vorbești ca o nebună. Ce! Primum de la Dumnezeu binele și să nu primim și răul? În toate acestea Iov n-a păcătuit cu buzele lui.” — Iov 2:10

Lecția noastră se ocupă acum de un om pe nume Iov care locuia în țara lui Uz. Cartea lui Iov este una din cele mai frumoase piese de poezie care s-a scris vreodată. De vreme ce autorul nu este menționat, nu trebuie să credem că este o simplă parabolă și că Iov este un personaj imaginar. El este amintit în alte două pasaje ale scripturii, Ezechiel 14:14 și Iacov 5:11 și conchidem, prin urmare, că relatarea este adevărată și este dată ca o lecție în legătură cu permisiunea răului. La început, ni se spune că Iov locuia în țara Uz, în Arabia și probabil nu departe de Palestina.

Ni se spune că era desăvârșit (complet din punct de vedere moral) și drept (cinstit) și unul care avea reverență față de Dumnezeu și se ferea de rău. Aceasta spune mult despre caracterul omului. Astăzi n-am găsi prea mulți care să potrivească acestui standard. Iov era foarte bogat și avea șapte fii și trei fice. Versetul trei ne spune că Iov era cel mai mare dintre toți fiii Răsăritului.

Scripturile ne spun că de regulă, oamenii bogați „cad în ispită și în cursă”. (1Timotei 6:9) Totuși, nu acesta a fost caracterul lui Iov, și el a devenit mare printre prietenii săi. Evident, fiii lui Iov nu erau ca și tatăl lor și aveau oșpețe frecvente. Ni se spune că aceasta îl îngrijora pe Iov care trimitea să-i sfințească pe fiii săi și aducea arderi-de-tot pentru fiecare din ei.

În versetul 6 ni se spune că Satan a apărut înaintea lui Dumnezeu pentru a-L testa cu privire la integritatea lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a cerut lui Satan să i-a aminte la servul Său, la sinceritatea și dreptatea lui. Satan îi spune că singurul motiv pentru care Iov îl urma este fiindcă Dumnezeu a pus „un gard de protecție” în jurul lui, și că dacă i-ar fi luate bogățiile, ar ajunge să-L blesteme. (v.8- 11) Satan cunoștea slăbiciunile omului și era sigur că Iov nu-L va urma pe Dumnezeu dacă bogățiile materiale îi erau luate.

Totuși, Dumnezeu cunoștea inima lui Iov și i-a îngăduit lui Satan să-l testeze. „Omul privește la ce izbește ochiul, dar Dumnezeu se uită la inimă.” (1Samuel 16:7). Satan a continuat spunând să i se ia toate bogățiile, să i se omoare copiii, însă toate acestea l-au făcut pe Iov să spună „Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol mă voi întoarce. Domnul a dat și Domnul a luat; binecuvântat să fie Numele Domnului!” —v.21

Cât de mult ne spune aceasta despre integritatea lui Iov! Din nou, Satan l-a testat pe Dumnezeu spunând „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui.” (2:4) Dumnezeu i-a îngăduit apoi lui Satan să facă ce dorea lui Iov, dar să nu-i ia viața. — v.6

Iov a fost lovit cu bube din talpa piciorului până în creștet. Suferea atât de mult încât soția lui i-a spus să-L blesteme pe Dumnezeu și să moară. Prin toate acestea Iov n-a păcătuit cu buzele lui. —v.10 Petru ne spune că „dacă suferiți pentru dreptate, ferice de voi” — 1 Petru 3:14.

CĂUTÂNDU-L PE DUMNEZEU ÎN TIMPURI DE ÎNCERCARE

„Dar vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic, vreau să-mi apăr cauza înaintea lui Dumnezeu.” — Iov 13:3

Scripturi folosite: Iov 9:32-35; 13:20-24; 19:25-27; 23:10-12

Am văzut în lecția anterioară că lui Satan i s-a îngăduit de către Dumnezeu să lovească pe Iov cu bube din talpa piciorului până în creștet. Avea dureri atât de mari, încât soția lui i-a cerut să-L blesteme pe Dumnezeu și să moară. Trei prieteni au venit să-l vadă. Toti au insistat că a fost lovit din cauza rautății sale și că acum își primea pedeapsa de la Dumnezeu. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? „Nimeni când este ispitit să nu zică: sunt ispitit de Dumnezeu, căci Dumnezeu nu poate fi ispitit și El Însuși nu ispitește pe nimeni.” (Iacov 1:13) Dumnezeu poate îngădui anumite încercări peste noi, dar numai cu scopul să ne dezvolte.

Prin toate acestea, Iov și-a continuat apărarea spunând: „De aceea nu-mi voi ține gura, ci voi vorbi în neliniștea duhului meu, mă voi plânge în amărăciunea sufl etului meu.” Iov 7:11.

Una din problemele oamenilor e că atunci când sunt acuzați de ceva, aproape întotdeauna vor dori să se apere și aceasta a dorit și Iov. El cerea lui Dumnezeu să fie ascultat. Nu că vroia să se certe cu Dumnezeu, dar vroia un răspuns de la Dumnezeu pentru toată suferința lui. El a spus: „Căci El nu este om ca mine, ca să-I pot răspunde și ca să mergem împreună la judecată. Nici nu este vreun mijlocitor între noi, care să-și pună mâna peste noi amândoi. Să-și tragă nuiua de la mine și să nu mă mai tulbure spaima Lui. Atunci voi vorbi și nu mă voi teme de El. Nu este așa, însă, cu mine.” Iov 9:32-35.

Aproape îl putem auzi pe Iov pledându-și cauza lui Dumnezeu, precum psalmistul: „Răspunde-mi când strig, Dumnezeul dreptății mele; m-ai scos

la loc larg când am fost la strâmtoare. Ai milă de mine, ascultămi rugăciunea!” (Psalm 4:1) Iov cere două lucruri de la Dumnezeu: „Îndepărtează mâna Ta de deasupra mea și să nu mă mai tulbure groaza Ta.” Iov 13:21

Iov simțea că are nevoie de un arbitru care să-i apere cauza înaintea lui Dumnezeu. (9:33); Poate am făcut ceva pentru care sufăr. „Câte fărădelegi și păcate am făcut? Arată-mi călcările de lege și păcatul meu.” Iov 13:23

Așa zișii mângăitori ai lui Iov îi tot spun cuvinte amare până când Iov strigă: „Fie-vă milă, fie-vă milă de mine, prietenii mei! Căci mâna lui Dumnezeu m-a atins.” (19:21) Și-ar fi dorit să moară, căci știa de înviere. „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și El se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, totuși în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu. Îl voi vedea și îmi va fi binevoitor, ochii mei Îl voi vedea și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.” — v. 25-27

Iov tânjea să vorbească cu Dumnezeu față în față. „O, dacă aș ști unde să-l gădesc, dacă aș putea să ajung până la scaunul Lui” (23:3) „El știe ce cale am urmat; și, dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul.” — v.10 În această privință, Iov este o ilustrație a poporului care este ales în numele lui Dumnezeu. (Fapte 15:14) Aceștia devin ca aurul (natura divină) după ce se termină încercarea lor. Ei sunt asigurați că vor vedea pe Dumnezeu față în față. „Acum vedem ca într-o oglindă în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față” — 1 Cor. 13:12

MENTINEREA INTEGRITĂȚII ÎN VIAȚA ZILNICĂ

„Atâta timp cât voi avea sufl et și sufl area lui Dumnezeu va fi în nările mele, buzele mele nu vor rosti nimic nedrept, limba mea nu va spune nimic neadevărat.” — Iov 27: 3,4

În lecția anterioară, am văzut că Iov își menține dorința de-a-și apăra cauza înaintea lui Dumnezeu. Prin toate acestea, prietenii lui și-au continuat atacurile asupra lui, pretinzând că Dumnezeu a îngăduit această suferință peste el datorită răutății sale. Iov continuă săși mențină integritatea. În capitolul 27, versetul 4, Iov spune că nu va vorbi niciodată nimic nedrept, limba lui nu va spune nimic neadevărat. În apărarea lui, el spune că departe de el gândul să dea dreptate prietenilor lui în aceea că a fost pedepsit pentru răutatea lui.

Iov continuă: „Dacă aș fi umblat cu minciuna și mi-ar fi alergat piciorul după înșelăciune: să mă cântărească Dumnezeu în cumpana cea dreaptă și-mi va vedea integritatea!” (31:5,6) El simțea că este judecat pe nedrept pe o balanță inechitabilă de prietenii săi. „Cumpăna înșelătoare este o urâciune înaintea Domnului, dar greutatea dreaptă îi este plăcută... Neprihănirea oamenilor drepti îi călăuzește, dar vicleniile celor stricați le aduc distrugerea. Nevinovăția omului cinstit îi netezește calea, dar cel rău cade prin însăși răutatea lui.” Prov.11:1,3,5.

Cât de adesea caută omul la vremuri de necaz, scuze pentru problemele prin care trece. Și Iov se scuza și se explica? Nu credem. Totuși el dorea ca Dumnezeu să-l asculte. Nu putea găsi nici un motiv pentru suferința sa. În Proverbe citim: „Planurile pe care le face inima sunt ale omului, dar răspunsul gurii vine de la Domnul. Toate căile sunt curate în ochii lui, dar cel care cântărește duhurile este Domnul. Încredințează-ți lucrările în mâna Domnului și ți se vor împlini gândurile. Domnul a făcut toate pentru un scop, chiar și pe cel rău pentru ziua nenorocirii. Orice inimă îngâmfată este o urâciune înaintea Domnului; hotărât, ea nu va fi socotită nevinovată. Prin dragoste și adevăr se ispășește nelegiuirea și prin frica de Domnul se abate de la rău. Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face să fie în pace cu el chiar și pe vrăjmașii lui.” Proverbe 16:1-7.

Iov nu învățase încă lecția înțelepciunii despre propriile slăbiciuni. Din punctul său de vedere, înțelepciunea vine din cunoștința Domnului și din reverență. El vrea să se apere când poate să vorbească lui Dumnezeu față în față. Iov întreabă: „Dar înțelepciunea unde se găsește? Unde este locuința priceperii? Omul nu-i găsește prețul, ea nu se găsește în pământul celor vii. Domnul îi știe drumul, El îi cunoaște locuința. Apoi a zis omului: Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere.” Iov 28:12, 13, 23, 28.

Iov a simțit în inima sa că era nevinovat de acuzațiile care i se aduceau, și că se putea apăra doar înaintea lui Dumnezeu. “Toți cei care voiesc să trăiască în evlavie în Isus Cristos vor fi persecutați.” (2 Timotei 3:12) “Cel care mă judecă este Dumnezeu.” 1 Corinteni 4:4.

ÎNTÂLNINDU-L PE DUMNEZEU

“Urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.” — Iov 42:5,6

Uneori, tatăl sau mama, când copilul vrea să fie ascultat, îi răspunde “Stai drept ca un bărbat ca să vorbim!” Acum vocea Tatălui Ceresc vine la Iov: “Încinge-ți mijlocul ca un viteaz, ca Eu să te întreb și tu să mă înveți.” Iov 38:3

În această lecție ne vom ocupa de întrebările pe care Dumnezeu le pune lui Iov. Tatăl Ceresc nu-l muștră, nici nu-i cere să se prostearnă cu umilință înaintea lui, ci îi spune cu simplitate, stai, ascultă și răspunde-mi. Dumnezeu îi cere lui Iov să spună unde era el (Iov) când El (Dumnezeu) a făcut pământul și Îl întreabă “vrei să Mă condamni ca să-ți scoți dreptatea?” (40:8) Aceasta a mers direct la inima lui Iov. Dumnezeu continuă: “Cel ce ceartă cu Cel Atotputernic, oare Îl va învăța? Cel ce muștră pe Dumnezeu să răspundă” - v.2

Iov realizează în cele din urmă Cine este Cel cu care are de-a face. Se poate pune întrebarea “noi oare știm cu cine avem de-a face?” Profetul Isaia vorbind în numele lui Dumnezeu spune: “Cine a îndrumat pe Duhul Domnului și cine L-a instruit, ca sfătuitor al Lui?” (Isaia 40:13) În continuare El spune: “Iată, popoarele sunt ca o picătură de apă din vadră, ca praful fin pe o balanță; iată, El ridică insulele ca pe un bob de nisip. Cu cine vreți să asemănați pe Dumnezeu? Și cu ce asemănare Îl veți compara?” v.15, 18

Omenirea și-a imaginat pe Dumnezeu ca fiind răzbunător, în timp ce Scripturile îl descriu ca un Dumnezeu al iubirii, milei și dreptății. “Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragoste. În aceasta este iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4:8, 10) “Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul

Său Fiu ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16)

Dumnezeu este “bogat în milă”. (Efeseni 2:4) “Dumnezeu este plin de milă și de îndurare” (Iacov 5:11). Dumnezeu este un Dumnezeu drept. (Deut.32:4) și un “Mântuitor și Dumnezeu drept.” Isaia 45:21

O mărturie minunată a fost dată de Isus când a spus: “Voi însă, iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine și dați cu împrumut fără să nadăjduiți ceva înapoi. Și răsplata voastră va fi mare și veți fi fii ai Celui-Prea-Înalt. Căci El este bun cu cei nemulțumitori și răi.” Luca 6:35.

Iov și-a dat seama că a judecat greșit pe Dumnezeu și-i cere lui Dumnezeu să-l ierte. “Știu că Tu poți totul și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale. Urechea mea auzise vorbindu-se despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut.” (Iov 42:2,5) Acum prin ochiul credinței, Iov putea să-l vadă pe Dumnezeu față-n față. Ochii înțelegerii i s-au deschis. (Efes.1:18) Iov a fost umilit când Dumnezeu i-a spus să se “încingă ca un viteaz” (Iov 40:7) Iov și toată omenirea trebuie să știe, ceea ce Ieremia a exprimat astfel: “Cel care se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea Îmi găsesc plăcerea, zice Domnul.” (Ieremia 9:24)